

Het kan wel!

“Het kan wel” is de naam van een nieuwe rubriek in Signaal, gecoördineerd door Ilse Reijgwart. Hier plaatsen we succesverhalen van passend onderwijs aan (uitzonderlijk) hoogbegaafden. Doe je ook mee? Mail dan naar info@wijkunnenmeer.nl, ook om te overleggen hoe we jouw verhaal kunnen plaat-

sen (anoniem of niet, eigen verhaal, interview, lengte, enz.)

Deze keer het verhaal van Anne over haar zoon, die komend jaar start op het voortgezet onderwijs.

Ilse Reijgwart

Mijn zoon is 8 jaar en is uitzonderlijk hoogbegaafd. Hij was 5,5 jaar toen hij startte op zijn derde basisschool. Op de eerste school viel hij uit omdat de klas te groot was, hij raakte volledig overprikkeld. De tweede school, een school voor speciaal onderwijs, zag hem niet en probeerde hem te vormen tot iemand die hij niet was. Hij liep een schooltrauma op en we

zagen ons genoodzaakt om weer op zoek te gaan naar een andere school. In onze woonplaats zijn bijna 60 basisscholen. Toch lukte het me niet om een passende school te vinden. Tijdens mijn zoektocht kwam ik een klein schooltje tegen in een dorp vlakbij onze stad. Er zaten slechts 44 kinderen op deze school, verdeeld over drie klassen. Ze waren

blij met onze aanmelding, maar vonden het ook erg spannend. De school had namelijk geen ervaring met uitzonderlijke hoogbegaafdheid, maar ze zeiden dat ze wel goed waren in kijken naar het kind. Tijdens de rondleiding door de school stond ik met tranen (van geluk) in mijn ogen te kijken in de klas waar mijn zoon in zou komen. De juf straalde rust

HET KAN WEL!

Als de school wel durft

uit, alle kinderen waren ontspannen en het voelde simpelweg goed. Ik zag mijn zoon er al helemaal tussen zitten, een gevoel dat ik nog nergens had gehad.

Mijn zoon mocht in groep 1/2/3 beginnen. Qua leeftijd hoorde hij in groep 2, maar hij kreeg de ruimte om zelf te beslissen bij welke groep hij wilde aansluiten. Op school vond hij al snel zijn plekje in groep 3, af en toe speelde hij met de kleuters mee. Thuis merkten we ook verschil. De vele boze buien waren voorbij en hij sliep veel beter. De juffen merkten dat hij de stof van groep 3 al beheerste en ze zetten pluswerk in. Er werd gekeken naar wat hij al kon en het werk werd gecompect. Vanwege zijn prikkelgevoeligheid bleef mijn zoon alle woensdagen thuis met behulp van de Variawet.

School vond dat geen probleem.

Aan het einde van dat schooljaar werd mijn zoon doorgetoetst. Hij bleek klaar voor groep 5. Hij kwam in de combinatieklas 4/5/6. Doordat de school zo klein was, deed groep 5 met de bovenbouw mee bij de gymles. Wij zagen dat niet zo zitten, onze zesjarige zou dan met elfjarigen moeten trefballen. School was het met ons eens en regelde dat hij met de onderbouw mee kon gymmen. Binnen de stichting waar

de school onder viel, werd een bovenschoolse plusklas opgericht. Mijn zoon mocht daar één dag in de week naartoe. Hij leerde er te werken aan zijn mindset en aan zijn sociale ontwikkeling. Hierdoor miste hij een extra dag school, maar daar maakte niemand een probleem van. In de herfstvakantie vertrouwde mijn zoon me toe: “Ik vind groep 5 zo makkelijk, dus ik luister stiekem ook mee met de instructies van groep 6.” Zijn juffen hadden dit ook al in de

gaten. In overleg met onze ECHA-specialiste lieten we dit gebeuren, om zijn leershonger te stillen. Na de meivakantie mocht mijn zoon doorschuiven naar groep 6, omdat hij eigenlijk toch altijd al meedeed.

Rond die tijd kregen we het nare bericht dat de school ging sluiten. Er waren te weinig leerlingen om de school open te houden. De school bleef nog één jaar open, er zou alleen een groep 8 achterblijven. Na een korte zoektocht werd snel duidelijk dat er geen school was die een zevenjarige in groep 7 of 8 durfde te laten starten. Met school werd een afweging gemaakt: gaan we mijn zoon hier in groep 8 laten meedraaien?

Door middel van een drempeltoets bleek dat hij op cognitief gebied groep 7 beheerste en dus door kon stromen naar groep 8. We maakten ons vooral zorgen over het sociale stuk: klasgenoten die vier jaar ouder

zijn, hoe zou dat gaan? We besloten het te proberen, er was immers geen passend alternatief. Iedere drie weken evalueerden we met school hoe het ging. Helaas, eind november 2022 liep het sociaal mis. Mijn zoon werd thuiszitter, maar school leverde maximale inspanning om hem te kunnen blijven voorzien van wat hij nodig heeft. In samenwerking met leerplicht, de juf van de plusklas en school werd een programma op maat opgesteld. Mijn zoon krijgt op maandagochtend drie uur individueel les, waarbij hij de instructies van de hele week meekrijgt. Daarnaast

gaat hij één dag in de week naar de plusklas. Leerplicht denkt goed mee en heeft uitgelegd dat school zich geen zorgen hoeft te maken over de zorgplicht die ze normaal gesproken hebben. Hier is maatwerk nodig, zeggen ook zij. Als we ergens mee zitten, kunnen we de juf direct bellen en eventueel meteen iets bijstellen. Andersom werkt het ook zo. 'Korte lijntjes' hoor ik wel vaker, korter dan dit kan niet.

Omdat mijn zoon nu in groep 8 zit, moesten we op zoek naar een middelbare school. In onze stad zijn er genoeg, maar er was

slechts één school die het potentieel aan zou durven. We hebben met elkaar alle mogelijkheden onderzocht, maar van beide kanten kwamen er steeds meer twijfels over de haalbaarheid. De twijfels kregen de overhand, en we zochten verder.

In een andere stad, op zo'n 35 minuten rijden, vonden we een gymnasium met een speciale klas. Een klas van maximaal 16 (jonge) leerlingen die cognitief klaar zijn voor de middelbare, maar sociaal en emotioneel extra begeleiding nodig hebben.

Na een zeer lang (en zorgvuldig) intake-traject werd eind mei de knoop doorgemaakt, mijn zoon mag daar volgend school-

voltijds onderwijs te veel is, kunnen we altijd terug naar minder dagen. Alles aan deze school geeft ons de hoop dat mijn zoon het hier gaat redden. Zoon zelf heeft erg veel zin om te gaan beginnen.

We prijzen ons gelukkig dat we scholen hebben gevonden die naar mogelijkheden kijken en die, dapper, stappen durven te zetten die anderen niet durven of kunnen zetten. Scholen die buiten kaders denken en handelen. Die een plek bieden waar mijn kind zichzelf kan en mag zijn. Het kan wel!

Anne Weeterings

Slotopmerking van Ilse Reijgwart:

Wat fijn! Een basisschool en een middelbare die openstaan voor andere vormen van onderwijs geven. Na twee bijdragen lijkt zich een trend af te tekenen dat basisscholen in dorpen flexibeler zijn dan in de stad. Ik zeg: *prove me wrong!* Ik ontvang ook graag verhalen over stadsscholen!